E CHIAR ATÎT DE GREA... GREUTATEA?

Să ne întoarcem puțin cu gîndul la „vremurile de aur" ale aruncării greutății. În 1931 (Alexandru Fritz) și în 1937 (Nicolae Gurău), doi aruncători români au fost campioni balcanici. În 1953-54, Gabriel Georgescu era bine cotat în Europa cu performanța sa de aproape 16 metri. În 1957, Aurel Raica figura chiar pe locul al doilea printre aruncătorii continentului, cifra de 17,42 m dovedindu-se încă și azi un record național imbatabil.

În prezent, proba de greutate deține lanterna roșie a atletismului nostru. De ce facem această afirmație? Pentru că în 1967 un singur aruncător român realizează constant „performanța" de 16 metri! Pentru că la o finală de campionat se prezintă doar șase concurenți (cu derizoriul standard de 14 m îndeplinit), iar din aceștia unul este descalificat, iar ceilalți cinci obțin o medie de 14,46 m! Pentru că cel mai „bun" junior la ora actuală aruncă... 13,85 m! În sfîrșit, pentru că, de ani de zile, în nici un concurs internațional, aruncarea greutății n-a fost cîștigată de vreun român!

În rîndurile următoare vom arăta care sînt (după părerea noastră) cauzele rămînerii în urmă la această probă olimpică.

SELECȚIE DEFECTUOASĂ

Tînărul care dorește să ajungă aruncător de greutate trebuie să întrunească multiple cerințe de ordin fizic și psihic. În primul rînd, un gabarit corespunzător (o talie înaltă și o greutate corporală mare); în al doilea rînd, indici ridicați ai calităților fizice de viteză, forță, detentă, îndeminare. La acestea se adaugă un sistem nervos bine echilibrat, care să-i asigure puterea de muncă, stăpînirea de sine și concentrarea, necesare în antrenamente și concursuri. Randy Matson aleargă 10,9 pe 100 m și sare 1,85 m la înălțime, cifre care, alăturate unui fizic impresionant (2 m înălțime, 118 kg greutate) explică recordul său mondial de 21,78 m! Bineînțeles, oameni ca Matson nu se găsesc la tot pasul. Totuși, tineri cu o bună dezvoltare și cu anumite calități fizice există și la noi. Este necesar numai ca antrenorii să-i caute cu asiduitate, să-i descopere, adică să efectueze cu conștiinciozitate procesul de selecție. Or, în condițiile în care se desfășoară selecția acum, nu se poate vorbi despre un gabarit-calitate, nici la cei mai buni aruncători din țară. Adrian Gagea și Domenico Menis au o talie înaltă (1,92, respectiv 1,94 m) și kilograme multe (110—120), deci fizic rivalizează cu cei mai buni aruncători din lume! Dar calitățile lor se opresc aici!

Situat la polul opus, constănțeanul Gheorghe Luchian are calități fizice remarcabile pentru un aruncător de greutate: aleargă 11,3 pe 100 m, sare 6,65 la lungime și 1,76 la înălțime și, în special, are o bună explozivitate în finalul aruncării. Dar, în comparație cu Menis și Gagea, el este un „liliputan" (1,79 m — 82 kg). Cu titlu informativ arătăm că în alte țări, federațiile de specialitate nu acordă nici o atenție aruncătorilor juniori care nu măsoară cel puțin 1,90 m!

LIPSA DE CADRE

Ne referim la antrenorii care să se ocupe efectiv de această probă și nu... printre picături, cum se întîmplă în practică. La aruncarea greutății nu avem specialiști. Se observă că antrenorii evită această probă, care pretinde multe căutări pentru descoperirea tinerilor corespunzători. La alte probe, în care gabaritul nu este o condiție sine qua non, pot fi călăuziți spre performanță și tineri mai puțin dotați, dar care vin singuri la stadion. Desigur, o treabă mai comodă...

Antrenorii care încearcă să se ocupe de greutate pot fi numărați pe degetele unei singure mîini: Ion Benga (Dinamo), Nicolae Gurău (Progresul), Constantin Crețu (Metalul) și cam atît! Prof. Virgil Andronic (Farul Constanța) care — antrenîndu-l pe Gh. Luchian — se preocupa oarecum de greutate, s-a despărțit de la un timp de atletism, influențîndu-l și pe elevul său.

O METODICĂ DE ANTRENAMENT SIMPLISTĂ

Neexistînd cadre specializate, nu poate fi vorba nici de o metodică adecvată în pregătire. Antrenamentul se reduce la exercițiile de haltere (de obicei cele trei procedee clasice, plus genuflexiuni și împins-culcat) și la... aruncări cu greutatea. Or, este știut că numai o forță brută nu deschide drumul performanței în atletism.

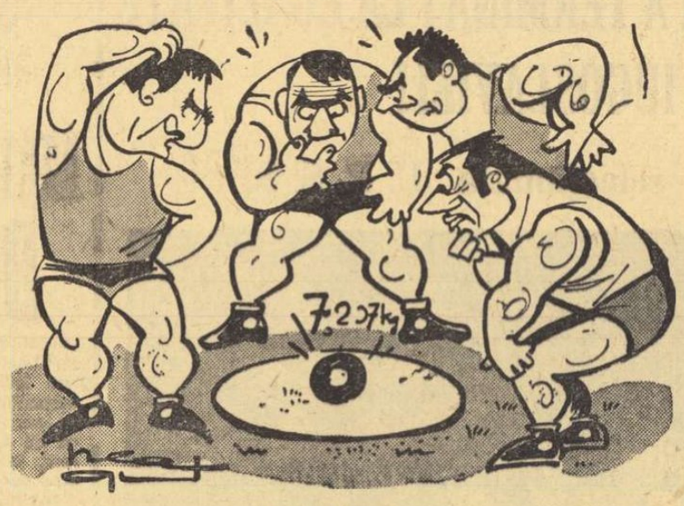

— *E grea, domnule!*

(desen de Neagu Rădulescu)

INSUFICIENTA PREOCUPARE A FEDERAȚIEI

Trebuie arătat că nici F.R.A. nu a acordat atenția cuvenită aruncării greutății. Federația a întreprins prea puține acțiuni de depistare, și nici pe cele organizate nu le-a finalizat. Se pare că obiectivul său principal a fost asigurarea celor doi reprezentanți de probă, care să aducă... puncte la Balcaniadă.

Mai mult chiar! Pe baza unor promisiuni hazardate, federația și-a investit încrederea și... banii într-un experiment al cărui final era ușor previzibil: cu tot gabaritul său impresionat Domenico Menis nu putea să dea satisfacție sub îndrumarea tov. I. Mayer — bun teoretician, dar fără rezultate practice ca antrenor de atletism.

De obicei, asemenea rînduri sînt încheiate cu recomandarea adresată forurilor de resort de a analiza situația și de a lua măsuri. La aruncarea greutății, rezultatele sînt sub orice critică, așa că în loc de o nouă analiză ar fi mai indicat să se treacă direct la măsuri. Iar dintre acestea cităm: — selecționarea minuțioasă a tinerilor de 15-17 ani, înalți de minimum 1,90 m și cu perspective de peste 100 kg în greutate; — atragerea și formarea unor cadre de antrenori din rîndul foștilor aruncători de greutate, pasionați pentru probă; — stimularea antrenorilor care prezintă elemente valoroase; — fixarea unei linii metodice pentru 4-5 ani (la aruncarea greutății, rezultate imediate nu se pot obține) și aplicarea ei în practică.

Asistent universitar **Ion SABAU**
Adrian IONESCU

„CUPA VOINȚA" LA CICLOCROS

Duminică dimineața se va desfășura pe traseul complexului sportiv Metalul (Șos. Pantelimon) o nouă competiție de ciclocros: *„Cupa Voința"*. Organizată de clubul sportiv Voința, întrecerea programează probe pentru seniori, juniori mari, juniori mici, semicurse și turism. Primul start se va da la ora 10. „Cupa Voința" oferă ciclocrosiștilor bucureșteni prilejul unei ultime verificări înaintea finalei campionatului național (București, 26 noiembrie).

Cînd începe pregătirea?

După formarea loturilor republicane pentru anul 1968, biroul federal a desemnat și antrenorii care vor conduce pregătirile. La lotul de speranțe a fost numit *Nicolae Voicu* — căruia i s-a lăsat latitudinea de a-și alege un partener tînăr, iar la cel pentru „Cursa Păcii" cuplul *Ernest Golgoți — Marin Niculescu*. Toate bune, dar cînd vor începe antrenamentele pentru noul sezon competițional? Greu de precizat, mai ales că nici planurile de pregătire n-au fost încă alcătuite...

Invitații pentru „Turul României"

Luni dimineață va pleca la Geneva — pentru a participa la Congresul de calendar al U.C.I. (programul Federației internaționale de ciclism amator) — antrenorul federal *N. Oțeleanu*. Cu acest prilej vor fi lansate delegaților prezenți la Geneva și invitații pentru participarea la cea de a XVII-a ediție a *„Turului României"*, întrecere internațională programată la începutul lunii septembrie 1968.

CONSTANTIN GRUIESCU — „OMUL Nr. 1" AL REPREZENTATIVEI NOASTRE ÎN TURNEUL DIN R. F. G.

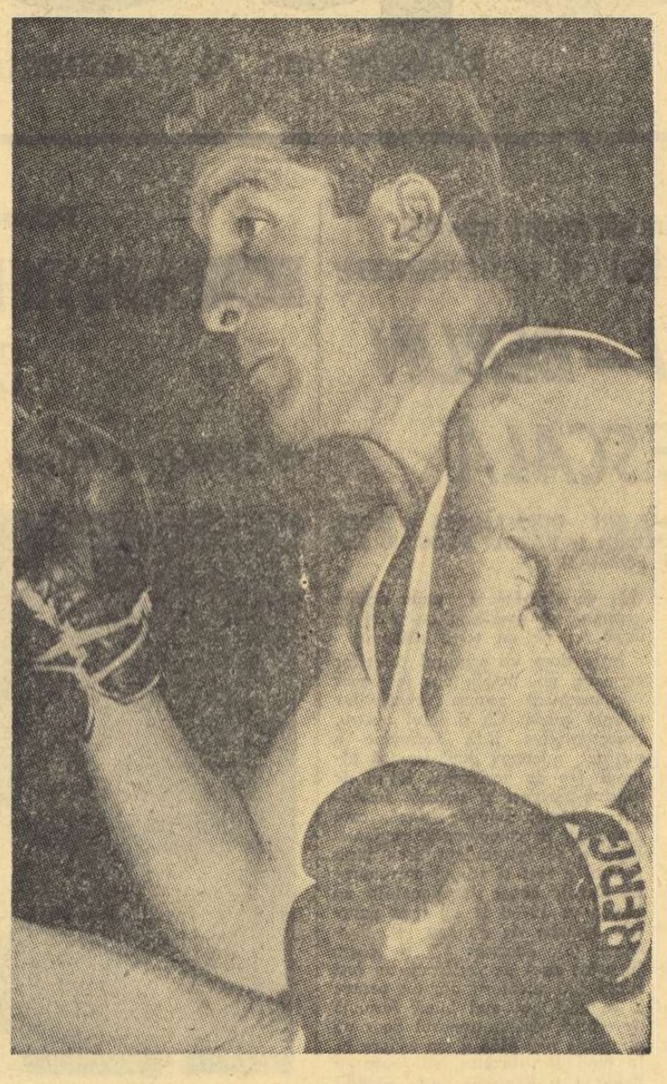

ION MONEA

Dubla confruntare pugilistică dintre reprezentativele României și R.F. a Germaniei, care a avut loc săptămîna trecută în orașele Wesel și Wiesbaden, s-a încheiat — după cum se știe — cu victoria deplină a boxerilor noștri. Recentul succes din R.F.G., ca și celelalte realizate de-a lungul acestui an, atestă că sportul nostru cu mănuși a depășit perioada de stagnare, de acum cîțiva ani, și luptă acum să-și recucerească poziția fruntașă pe care a avut-o în ierarhia europeană.

Era de prevăzut că meciurile cu fruntașii boxului din R.F.G. nu vor fi de loc ușoare. Să nu uităm că boxerii din această țară s-au evidențiat la campionatele europene de la Roma (unde Rascher și Gerber au cucerit medalii de argint), că naționala R.F. a Germaniei a întreprins, astă-vară, un turneu în S.U.A, cîștigînd două meciuri, iar unul încheindu-l la egalitate.

Boxerii vest-germani, ne-a relatat antrenorul federal Tr. Ogrinjeanu, au impresionat printr-un admirabil curaj, o mare rezistență și, de reținut, prin tinerețe. Cu excepția lui Freistadt și, oarecum a lui Kottysch, ceilalți sportivi ai gazdelor sînt foarte tineri. Antrenorul Wemhöner și-a verificat, cu acest prilej, două formații complet diferite, tocmai în dorința de a-și vedea elevii luptînd cu adversari de valoare. Puzicha, Kottysch, Höring, Wick și Pfeffer s-au dovedit a fi oameni de bază ai reprezentativei vest-germane, fiind vizați, de altfel, să participe la turneul olimpic din Mexic.

★

Toată stima pentru modul cum au luptat băieții noștri pe ringurile din Wesel și Wiesbaden. Antrenorii Nour și Ogrinjeanu, arbitrii Voiculescu și Vasiliu ne-au relatat că o bună parte dintre reprezentanții noștri și-au atras simpatia gazdelor datorită boxului lor viguros, eficace, tehnic. „Omul nr. 1" al echipei a fost Gruiescu. Loviturile sale variate, extrem de rapide și precise, au demonstrat că la categoria muscă Ciucă are un... concurent deosebit de valoros. Foarte bine a evoluat și Bădoi, a cărui siguranță, orientare tactică și, mai cu seamă, eficacitate, au dat încredere echipei noastre. Manole — deși încă deficitar la capitolul tehnică — a fost caracterizat de tehnicienii vest-germani ca „erou al galeloi", îndeosebi meciul său cu Swintek fiind electrizant.

Evoluînd „hors-concours", Constantin Stanef l-a scos din luptă în prima repriză pe Freihaupt, confirmînd buna sa pregătire din ultimul timp. Ceea ce se remarcă îndeosebi la Stanef, este faptul că știe să blocheze bine loviturile adversarului, și că execută cu mare eficacitate croșeele de stînga. Din păcate, vechiul său traumatism la mîna dreaptă (resimțit, de altfel, și la ultima repetiție olimpică din Mexic) îl împiedică să lupte la adevărata sa valoare, fapt care impune un sever și imediat control medical. Să ne referim și la Gîju. Excelent în partida de la Wesel (unde a și primit o cupă), în următoarea Gîju n-a mai fost... Gîju. La Wiesbaden, boxerul nostru a avut un adversar foarte puternic, care l-a hărțuit continuu, și în fața căruia a trebuit să se întrebuințeze foarte mult, ca să obțină decizia de învingător.

În sfîrșit, de consemnat aportul pe care l-au adus Aurel Iliescu, Ion Monea (la care se observă, totuși, lipsa meciurilor) și Vasile Mariuțan, la realizarea victoriilor. Păcat că Ghiță și Covaci nu au putut lupta cu energia care-i caracterizează, din cauza unor accidente suferite la arcadă, iar Constantinescu a fost descalificat, pe nedrept, în ultimele secunde, cînd avansul său față de Steiger era substanțial. Inexplicabil de slab s-au prezentat Vasile Antoniu și Ion Olteanu, care în ultimul timp nu s-au mai pregătit așa cum ne obișnuiseră. Cunoscîndu-se acest lucru, se pune întrebarea: de ce au mai fost selectionați?

R. CĂLĂRAȘANU

ACTUALITATEA PUGILISTICĂ

● **ÎN CURÎND, MECIUL ROMÂNIA—ANGLIA ● ARBITRI ROMÂNI VOR CONDUCE MECIURI ÎN „CUPA EUROPEI"**

● **La 14 decembrie, reprezentativa de box a țării noastre va întîlni, la București, naționala Angliei. Două zile mai tîrziu, selecționatele celor două țări își vor disputa revanșa, la Constanța. Antrenorii Ion Popa și C. Nour vor folosi, cu mici excepții, echipa care a învins, recent, reprezentativa R.F. a Germaniei. Pregătirile sportivilor noștri vor începe la 20 noiembrie, dată la care antrenorii vor chema în lot următorii boxeri: Ciucă, Gruiescu (muscă), Gîju, Otvoș (cocoș), Crudu, Gorea (pană), Bădoi, Goanță (semiușoară), Antoniu, Dumitrescu (ușoară), Ghiță, Maiai, Vlad, Hodoșan (semimijlocie), Covaci, E. Constantinescu (mijlocie ușoară), Chivăr, Olteanu (mijlocie), Monea, M. Constantinescu (semigrea), Alexe, Mariuțan (grea). Dintre boxerii care au evoluat la Wesel și Wiesbaden lipsesc Iliescu și Manole (care vor pleca cu echipa Farul în Turcia) și Stanef, căruia medicii i-au prescris un tratament.**

● **Doi arbitri români au fost solicitați de AIBA să conducă meciuri în cadrul „Cupei Europei". Astfel, la întîlnirea dintre reprezentativele R. D. Germane și cea a Țării Galilor va oficia ca judecător neutru, Petre Epureanu. Meciul dintre Irlanda și Iugoslavia, care se va disputa în Irlanda, va fi condus de Ion Boamfă.**

REPREZENTATIVA ȚĂRII, NU A UNUI CLUB!

Întrucît expunerii de față îi slujește logic și structural în succesiunea ei, să începem reluînd — în esență — concluzia primului articol privitor la activitatea total nereprezentativă a echipei noastre masculine de volei în cea de a VII-a ediție a campionatului european. Un jenant salt în jos, de pe locul I (1963) pe V, după o comportare cu minimum o clasă inferioară valorii reale a voleiului românesc, a naționalei și a componenților ei. Consecința a unei stări fizice și psihice necorespunzătoare, complex surmenaj cauzat de greșeli de concepție comise în dozarea efortului și, în general, în dirijarea pregătirii, din ultima sa perioadă. Greșeli întuite pe parcurs de medicul lotului, dr. *Al. Pop*, dar opinia acestuia o repudiază net antrenorul principal *S. Mihăilescu*, procedînd autocritic ca îndeobște de-o bucată de vreme, de cînd, în ansamblul și-n amănuntul lor, relațiile din „colectivul" de conducere (cei doi de mai sus plus antrenorul secund *Fl. Balaiș*) au încetat a mai fi de *colaborare*.

Abandonarea cooperării în sînul nucleului răspunzător de pregătirea reprezentativei, divergențele de păreri, îndeosebi acelea dintre responsabilii tehnici, nerezolvate prin respect reciproc, ci printr-un neclintit *veto* al antrenorului principal, era imposibil să nu se repercuteze negativ asupra moralului — și așa șubred — al jucătorilor și asupra comportării echipei. Conducînd de unul singur într-o ambianță de nervozitate pe care doar unitatea, doar colaborarea ar fi anulat-o, antrenorul principal nu se putea să nu greșească. Și a greșit. Cu mici și cu puține excepții, el a condus iritat și eronat, derutîndu-i pe sportivi și ametind adesea echipa, reducîndu-i capacitatea, fie prin înlocuirea pripită, folosirea formală și țintuirea pe tușă a unora, fie prin îndelunga menținere în teren, în pofida rateurilor lor seriale, a altora. Nejudicios, neinspirat decît cu evidentă ambiție și preponderență a sentimentelor de club! Cu toate „lufturile" comise, în destule meciuri, au fost lăsați exagerat în joc de către *S. Mihăilescu*, dintr-o oarbă încredere, *Cozonici*, *Derzei* și *Schreiber*, trei din cei șase jucători de la *Dinamo* prezenți în lot. Totodată, în meciurile grele contra echipelor Bulgariei *(3—2*, cu chiu cu vai), Poloniei *(1—3)*, U.R.S.S. *(1—3)*, Cehoslovaciei *(1—3)* și R.D.G. *(1—3)*, *Christiani*, *Crețu (Steaua)* și *Szöcs (Politehnica Galați)* — mai mult condamnați la aderență cu banca rezervelor. Aceasta, deși încercarea lor mai curajoasă era reclamată insistent de jocul nemulțumitor al celor din teren, de sleirea fizică și psihică a acestora și deși ei erau tocmai jucătorii mai puțin solicitați în ultimii doi ani, deci mai puțin uzați decît titularii. Cît s-a greșit cu el, *Christiani* a dovedit-o prin randamentul dat în meciul ultim, al victoriei asupra voleibaliștilor unguri *(3—1)*, mulțumită căreia am fost scutiți de locul VI. *Crețu*... Cînd să arate că poate mai mult decît alții? În partidele, în genere fără probleme, cu formațiile R.F.G., Albaniei, Iugoslaviei și Italiei? Sau în cele cîteva minute cît a fost introdus în seturile finale cu echipele U.R.S.S și R.D.G., pe la *1—12* și, respectiv, *2—11*?! Iar *Szöcs*? El a ajuns la europene prin cîștigul de cauză dat (pe bună dreptate, socotim) antrenorului secund *Fl. Balaiș*, conducătorul său tehnic de la club, împotriva voinței antrenorului principal, care îl ceruse pe *Corbeanu*. Și-l ceruse, deși nu-i mai acorda de mult credit, ca de exemplu în verificarea de la Cluj, anunțînd că-l va lăsa acasă, dar pledînd apoi pentru el cu argumentul că... jucătorii dinamoviști din lot și moralul acestora au nevoie de prezența lui! Atacantul de rezervă *Szöcs*, un măr în plus al discordiei... Tot timpul partidelor cu Bulgaria, Polonia și U.R.S.S., deși nici unul dintre trăgători nu dădea satisfacție, totuși nu i-a fost ridicată pedeapsa neîncrederii, el fiind ținut pe tușă, unde, cu nervii continuu zdrențuiți, își manifesta cu inutilă vehemență dorința de a juca și de a ajuta echipa. Cînd, la sugestii din afară, însă fortuit, mai ales de accidentarea în ajun a lui *Derzei*, *Szöcs* a fost introdus în partida cu Cehoslovacia, cu o asemenea pregătire sufletească pentru concurs, cum putea acționa altfel decît timorat și fără control? E oare pe lume vreun sportiv pe care să nu-l zdruncine un astfel de tratament psihologic?

Comentariile suplimentare sînt de prisos. *Neprincipialitatea, infatuarea, orgoliul, sentimentele de club, disputele și ambițiile personale n-au ce căuta în balanța de conducere a naționalei, care — e neasemuit de grav cînd ești obligat s-o reamintești — nu-i nici Dinamo, nici Steaua, nici Politehnica, nici Rapid și nici oricare altă echipă de club, ci REPREZENTATIVA ȚĂRII!* E bine, credem, ca aceasta să constituie învățătura de bază trasă după C.E., riguros și în general aplicată, dar mai ales în pregătirea ulterioară pentru Olimpiadă.

O a doua concluzie, impusă, după părerea noastră, de realitățile noastre și mai cu seamă de exemplul majorității echipelor europene fruntașe, ține de selecție. Este vorba de necesitatea renunțării în echipa națională la serviciile acelor jucători confirmați suficient în anii din urmă că la club pot da satisfacție (deși inconstant și acolo), dar în reprezentativă — și îndeosebi în marile sale întreceri de peste hotare — nu. Ca, de pildă, *Cozonici*, jucător care, dezavantajat de o redusă rezistență fizică, rămîne foarte util pentru un meci-două, însă nu și pentru un turneu dur cum au fost europenele și vor fi sigur J.O. Sau ca *Derzei*, și fizic uzat, dar în special dezavantajat de un moral labil, departe de psihicul de concurs pe care-l pretinde actualmente lupta voleibalistică pe plan continental și mondial.

Constantin FAUR

MINIBASCHETUL LA MAJORAT!

● Baschetul pentru cei mici a pătruns în 12 orașe ale țării ● Decembrie, „luna minibaschetului"

În Spania, Belgia, Italia, Franța, R.D.G., Bulgaria, Iugoslavia, ca să nu mai vorbim de țările Americilor de Nord și de Sud, minibaschetul are de acum vechime și cunoaște o dezvoltare din ce în ce mai mare. La noi, primii pași au fost făcuți la începutul acestui an, cînd, datorită inițiativei inimosului prof. **Stelian Gheorghiu**, au fost formate cîteva echipe care au efectuat reușite demonstrații în sala Floreasca. Treptat, minibaschetul a pătruns și în alte orașe ale țării, unde au fost amenajate terenuri speciale și organizate competiții la care au participat sute de copii. În momentul de față, se poate vorbi despre o activitate organizată în următoarele localități: Constanța (prof. V. Burtan), Dorohoi (prof. I. Mandache), Oradea și Salonta (prof. E. Blaga și prof. P. Arkosi), Pitești (prof. C. Corciu), Rm. Vîlcea (prof. P. Darie și prof. C. Trincă), Satu Mare (prof. Gabriela Both și prof. Gh. Ghiurcan), Piatra Neamț (prof. C. Săvinescu), Deva (prof. St. Popescu), Cluj (prof. H. Pop), Sibiu (prof. I. Teodoroiu) și, bineînțeles, București (prof. Stelian Gheorghiu, prof. Gh. Benone, maestrul emerit al sportului Andrei Folbert și Gh. Chiraleu).

DECEMBRIE, LUNA MINIBASCHETULUI!

Se poate spune, deci, că începutul a fost făcut. De acum urmează ca minibaschetul să depășească stadiul de experiment, de demonstrație și să-și cucerească locul pe care-l merită în ansamblul activității organizate de federația de specialitate și Ministerul Învățămîntului. Pentru că, în afara faptului că **permite depistarea precoce a elementelor talentate și le creează baza tehnică de la o vîrstă fragedă, minibaschetul dezvoltă la copii spiritul de colectiv, atenția, echilibrul forțelor fizice și psihice, respectul față de adversar, stăpînirea de sine.**

De un mare sprijin în atragerea copiilor către minibaschet va fi **acordarea liberului acces la meciurile de divizie și unele internaționale a posesorilor „Licenței de minibaschetbalist"** emisă de federație. Licența va fi acordată copiilor care vor trece norme de control constînd din aruncări la coș, dribling și alergare de viteză. În vacanța școlară se va desfășura „Cupa federației" cu faze de zonă. Finalele se vor disputa la București, între 24—28 decembrie.

Desigur, însă, dezvoltarea minibaschetului nu este posibilă fără asigurarea condițiilor materiale necesare. În acest sens, datorită sprijinului acordat de C.N.E.F.S., **federația a început construirea în atelierele I.E.B.S. a unor panouri. Cu acestea vor fi dotate școlile care își vor manifesta dorința de a înființa centre de minibaschet.** Bineînțeles, școlile respective vor trebui să aibă anumite condiții minime: teren asfaltat și o sală unde pot fi prinse panourile (pe perete sau pe scara fixă). **Școlile vor fi dotate și cu mingile date în lucru, datorită C.O.E.F.S. București, la Fabrica Chimica din Capitală.**

Preocupările federației pentru propagarea minibaschetului reprezintă un important pas făcut pentru asigurarea dezvoltării pe baze de masă a baschetului și pentru crearea premiselor ridicării calitative a acestui joc sportiv.

D. STANCULESCU

EVOLUȚIA SELECȚIONABILILOR ȘI PROBLEMELE PE CARE LE RIDICĂ

● Progrese și scăderi
● Tactica „I.M." și importanța ei
● Componența definitivă a lotului

Iată, dar, că jucătorii vizați pentru meciul de la Nantes au trecut de ultima etapă a trierii. Pentru cei ce i-au urmărit pe selecționabili în ultimele două evoluții publice (Lotul național — Selecționata Provinciei și Lotul A — Lotul B), dar bineînțeles în primul rînd pentru colectivul celor trei maeștri emeriți ai sportului care conduc pregătirile, sarcinile acestei ultime perioade de trei săptămîni prind contur.

Din cele văzute în aceste două ocazii, precum și din convorbirile cu „trio"-ul Moraru — Ionescu — Teofilovici, au rezultat cîteva concluzii pe care le împărtășim cititorilor noștri. La capitolul pozitiv se cuvine menționat sporul de combativitate, de angajament fizic manifestat în al doilea trial, ca și aspectul unitar al ritmului și al vitezei înaintașilor. Totuși (iar faptul nu trebuie minimalizat) nu s-a realizat încă acomodarea cu noua regulă „loose maul" (grămada spontană cu balon purtat) și mai ales cu soluțiile tactice cărora ea le deschide un vast cîmp de acțiune. Evident, calitățile și cunoștințele jucătorilor noștri de frunte se pretează foarte bine la acumulări în această direcție, pe care o considerăm principală.

S-a mai putut constata în ultima perioadă o scădere de formă generală, confirmată, de altfel, și medical. Se speră într-o revenire adecvat rapidă, dar și la acest capitol atenția sporită este de rigoare. Jocul liniilor dinapoi e cel ce a purtat mai mult amprenta fenomenelor de suprasolicitare dar, dată fiind valoarea componenților de bază, remedierea în timp util a situației este previzibilă.

Jocul înaintării, care va duce greul la Nantes, a scos în evidență necesitatea unei însușiri cît mai temeinice a tacticii „L.M." (adică folosirea frecventă a grămezilor spontane cu balon purtat). O asemenea tactică presupune însă un spor serios de cunoștințe și deprinderi noi, precum și stimularea unei orientări rapide și juste în funcție de situație, domeniu în care lipsurile sînt încă serioase.

După cum am mai amintit, a fost stabilit ultimul lot de 22 de jucători, care vor continua pregătirea pentru meciul cu Franța. Sînt titulari *Dinu*, *Țuțuianu*, *Velicu*, *Demian*, *Răscanu*, *Florescu*, *Dragomirescu*, *Irimescu*, *Wussek* și *Penciu*, care nu ridică probleme. În aceeași „categorie" poate fi înglobat *Baciu*, deși — accidentat — nu a luat parte la ultimele verificări publice. Mai fac parte din acest lot *Onuțu*, *Iorgulescu*, *V. Rusu*, *Ciobănel*, *Bălțărețu*, *M. Rusu*, *Oblemenco*, *Țibuleac*, *Dragomir*, *Nica* și *V. Marinescu*, singurele „semne de întrebare" constituindu-le posturile de trăgător, aripă linia a III-a, mijlocaș la deschidere și aripă treisferturi. Rămîne, desigur, ca în următoarele trei săptămîni să se decidă formula de 17 sau 18 jucători care să se deplaseze la Nantes.

G. RUSSU-ȘIRIANU

Iată o grămadă spontană cu balon purtat și perspectivele pe care le oferă cînd este bine executată